

har altid været det underordnede. Nu enedes vi i Fjor om ved Vedtagelsen af et Forslag om midlertidige Bestemmelser med Hensyn til Behandlingen af Kødvarer, Slagteriaffald og Slagtevarer af Svin, at Slagteriaffald frit maatte indføres fra alle Slagterier i Landets Købstæder. Naar vi kunde enes derom i Fjor, kunne vi vel ogsaa enes derom i Aar. For Andels-slagterierne vil det blive den mindste Side af Sagen, da deres Virksomhed væsentlig beror paa Eksport, og det maa derfor for dem være noget underordnet, om de for at kunne sælge Varerne hjemme i Kommunerne skulle betale samme Afgift som Kommunernes egne Slagtere. Ellers vilde der jo ogsaa skabes en Forret for disse Slagterier.

Det blev sagt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Jørgensen), at det var nærmest Smaafolk, som maatte betale denne Afgift. Men jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl deri. Det er ikke Smaafolk, der komme til at betale de store Afgifter, som maa ydes til Tyskland for Indførelsen dertil af disse Varer. Nej, det er Tysklands egne Forbrugere, der maa betale disse forøgede Afgifter. Forholdet er det, at Producenterne sende Varerne til de Steder, hvor de kunne opnaa de bedste Betingelser og de højeste Priser, og det gøre de uden Hensyn til Afgiften paa disse Varer. Kunne de ved at sende Varerne til Tyskland opnaa de højeste Priser trods de store Afgifter, sende de Varerne derhen, og det bliver da Forbrugerne der, som komme til at betale Afgiften. Det samme Forhold gør sig gældende her i Landet. Vi sende ikke Varerne til de Byer, hvor vi paa Grund af Afgiften faa mindre Priser. Forholdet er det, at hvis vi sende Varerne til København eller andre Byer uden Hensyn til den Afgift, der betales, er det, fordi vi se vor Fordel derved. Det er efter min Mening Konsumenterne i Byerne, som komme til at betale, hvis Afgifterne i en eller anden By ere saa store, at det derved bevirkes, at Varepriserne blive højere i denne By end andre Steder.

Man vil ved den foreslaaede Ordning gaa det kommunale Selvstyre for nær. Det bliver nemlig Kommunerne, som selv maa bestemme, om de vedblivende ville tage disse Afgifter, som bevirke højere Priser paa Kødvarer, eller om de ville ændre dette Forhold og gøre Indførelsen gratis, idet de saa, hvad ogsaa den højtærede Justitsminister bemærkede i Fjor, kunne lægge Udgifterne ved Kødkontrollen over

paa Kommunekassen og lade den blive betalt gennem Skatteydelsen. Dog dette maa afgøres gennem Kommunernes Selvbestemmelsesret. For os Landboere synes Forholdet i Øjeblikket at staa saaledes, at naar vi blot kunne faa Lov til at indføre Varerne uhindret i Byerne uden fornyet Undersøgelse — disse Varer maa saa vel at mærke opfylde Byernes Kontrollbestemmelser —, er det for os underordnet, om vi skulle svare en Afgift som den, Kommunens egne Slagtere skulle betale. Det maa jo ikke glemmes, at Slagterierne have en meget lille Kontrolafgift, fordi de selv have Dyrlæge paa Slagterierne. Det bliver kun noget som 8—10 Øre pr. Svin. Faa nu Slagterierne Lov til uhindret at føre deres Varer ind i Byerne, hvis Slagtere maa betale en Kontrolafgift af et Par Kroner, bliver det en Konkurrence, som Slagterne ikke kunne være tjente med. Det forekommer mig derfor ikke, at man fra Landbrugets Side skal stille sig saa smaaligt i den Henseende, naar man blot i Hovedspørgsmaalet vil efterkomme vore Ønsker.

Jeg henstiller derfor, at vi, da det er Meningen, at dette Forslag skal revideres inden Udgangen af 1910, i Lighed med, hvad der i Fjor blev bestemt i det midlertidige Forslag, lade Afgiftsspørgsmaalet med Hensyn til Kød- og Slagterivarer være uberørt, saaledes at det kun blev Slagteriaffald, der indførtes frit i Byerne, og at der for de øvrige Kødvarer, for saa vidt man ikke eksporterede disse, men solgte dem hjemme i Kommunerne, betales den samme Afgift i disse 4 Aar som hidtil.

Dernæst mener jeg, at jo længere man paa dette Omraade venter, jo lettere vil det være at afvikle disse Forhold, idet de Afdrag, Kommunerne i Mellemtiden modtage paa Udgifterne til deres offentlige Slagtehuse, ville blive større og større og det tilbageværende Beløb mindre og mindre. Jeg tror ikke, at man kan komme bort herfra, at naar Spørgsmaalet endelig skal afgøres, har Staten en moralsk Forpligtelse til at bidrage til at ordne Forholdet for Kommuner med offentlige Slagtehuse. Det er sagt, at Staten ikke har en juridisk Forpligtelse dertil, men maaske en moralsk, og det er rigtigt. Det er ganske sikkert et Retfærdigheds Krav, der her kan stilles, hvor Staten har været med til at sanktionere Forholdene. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel. Vi havde den saakaldte Baakeafgift oppe ved Aalborg. Allerede i 1901—02 ydede man